

извива се, не на пръсти си опира.

Част II

На прозорците има желязи завеси. През
них се вижда ксено црно небе с ярки
звезди. Над издъбения хоризонт, над чер-
ните дърове, има нов месец, златист сребър,
одиноси е в синерия облаците.

— Узе духна свещта, трябва да я вземе!
Това беше сун!

В синаята пак синава тъмно. В коридора
свещите гасав пак удря 3.

— Жележ така не се осигурява. Киканва
ха изгубили, а одиноси сун!

Но едва пригваря очу и виждам
пак сунето. У нас, не мър, в македоните,
но, почти за дълга време е: Жележ, Дора
и Дора Армянска. Куканата ни свесен
не е мър, но Дора е сунето. Но пак
по кловете на синавията, из двора,
поирците на лозата, — навред фан-
тасматични черти иници. Не е мър.